

Amikor a szőlő ízét váltja

I.

*itt ahol az arcok lenyomata
jelenti az egyetlen tegnapot
amelyben eljuthatok még haza
s amelyben úgy voltam hogy vagyok*

*élő cselekvő egésze a résznek
játék tánc ígéret csendje
vizek mélyéről visszatérő ének
szerelem áldás naplemente*

*a kettős-egy örök mása
létezés mélysége és csúcsa
régén-volt szemek ragyogása
és az arcok újra meg újra*

II.

*kinyílik az ismeretlen
láthatatlan mélységei
átváltoztatják
az idő foglalatát
néma villámok
cikkannak benne
kénes lángolás sziszeg
fénye horizontig ível
kővé dermedt szavak
hangtalan áradása
a létezés emlékét
örök magányba temeti
visszabozhatatlan pillanat
otthonatlan remegése
benne a volt is elveszíti
örök-önmagát*

III.

ide jutottam
mondom a délutánnak
ide ahol
a felbők cikázó ostora
villámlón a hegyélre csap
s a dördülés után
a csend megül
a lombok zöld szívében
lehet hogy mindez
a végtelen alkonyat ideje
vagy az időtlenség
idáig vetülő árnya
felfoghatatlan már maga
a történés ténye is
s a bennem lévő bizonyosság
hogy a létezés félhomálya
megérinti önmagát
s rávetül a szem íriszére

IV.

kívánhatnék-e az elmúlásra
őszidőnél szebb évszakot
amikor a szőlő ízét váltja
s aszúsodnak a nappalok

kiárad önmagából az ég
hajnalonta ezüstre vált
mélye hullámzó messzeség
tág csend és bezárt világ

meglehet mindez merő látszat
szemem mögötti villanás éke
kívánság vagy káprázat már csak
elmúlás tűnő őszi fénye

V.

most már csak az eső énekel
 fekete sugarak vetnek hullámokat
 s visszhangoznak függőleges erőterek
 mintba alásüllyedne az ég is
 különös ölelése magasnak a mélyvel
 akárba sötét hollók nászrepülése
 elfedi a horizont alkonyi ívét
 a láthatóban ím az örök láthatatlan
 egy-egy töredék pillanat csendje
 s benne már az eső sem énekel

VI.

megélni ismét a reggelt
 a moccanatlan nap-kezdetet
 gólyafészek kibúlt magányát
 s felette a lepkeszárny-eget

ködök sejtelmek némasága
 abogy a tarlókat körbezárja
 látszat és való tarajlik benne
 az örök otthon hazátlansága

VII.

a fájdalomnak
 nincsen képlete
 lenyomata is csupán
 nébány csillag formájú
 forradás a bőrömon
 arasznyi heg
 ujjamnak
 kicsi döccenő

árnyéket nem vető
 titokzatos írás
 fájdalom-jel
 ami csak van
 mint annyi más
 amibez még van közöm
 vagy amitől
 végleg elkülönbözöm